

Paraván

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 13. szám, 2022. április 1.

Nem ihattam többé, ez volt az igazi elvonókúra. Kell ennél hatékonyabb? Mert addig, ha tudná a világ, hogy hányszor jártam idegen városok kórházait, hogy kivonják belőlem azt a rengeteg alkoholt, amit magamba döntöttem! Mindig a legnagyobb titokban történt, különféle betegségek ürügyén, és mindig messze attól a kisvárostól, ahol éltünk. Egyszer még tüdőrákos is voltam, amit el is lehetett hinni, mert sokat cigarettáztam. Sikeres volt a műtét - híreszteltük -, és újra munkába álltam, de időnként vissza kellett mennem kontrollra, ami természetesen egy újabb elvonókúra volt, nyugodt lélekkel járkáltam oda-vissza a tüdőrák örvén, egyszer azonban annak is véget kellett érnie, annyi kontrollt már nem vett volna be a város. Akkor viszont veseelégtelenséget állapított meg az orvos, kezdődő, bár még gyógyítható elégtelenséget, sikerült is helyrehoznia, és amikor már végképp kifogytunk minden hazugságból, elvágódtam a konyhában, nyöszörögtem, a mentők jöttek értem, megütött a guta, ezzel véget is ért az életem. Ha jól emlékszem, egy konyakos üveget rántottam magammal, a férjem azonban időben észrevette, a fehérköpenyesek elfintorították az arcukat, ömlött belőlem a konyakszag, de voltak olyan diszkréték, hogy Zolinak nem tettek érte szemrehányást, a diagnózisba viszont kérlelhetetlenül belekerült, de nem azzal okolták az agyvérzést, egy érgörcs tette meg alaposan a magáét.